

kind & kunst

Verb(l)azing is kakofonie van goocheltrucs met geluid

Concert

'De verb(l)azing, door Orkater en Productiehuis Jeugdconcerten. www.jeugdconcerten.nl

Beppe Costa zit als een stoffige clochard op een ton op het toneel te wiebeleg en trommelt ritmes met zijn armen en benen. Mompelend stomelt hij even later naar een microfoon, en ontdekt dat je daarin ritmisch kunt hijgen. Als hij wegloupt, klinkt het hijgconcert tot zijn verwondering opnieuw, uit alle hoeken van de concertzaal. De vijf dames van het Eolian Ensemble lopen als toevallige passanten voorbij en slaan zijn muzikale zwerftocht nieuwsgierig gade, met in de hand een fluit, hobo, fagot, hoorn en klarinet. Alsof een straatorkest bij toeval een muzikale zwerper ontmoet. Als zij zich met zijn muziek gaan bemoeien, ontstaan muziekstukken waarin de echo's van grootmeesters als Bach, Vivaldi en Ligeti doorklinken.

Voor het blaasconcert 'De verb(l)azing' sloegen Orkater en het

Productiehuis Jeugdconcerten de handen ineen en het resultaat is, inderdaad, verbazend en verrassend. Spelenderwijs ziet de ene muzikale uitvinding na de andere het licht. Costa blaast in een fles die hij steeds verder leegdrinkt en de toonhoogte verandert mee. Hij stelt lange, plastic buizen in slagorde op en voorziet ze van dekseltjes waarop hij een drumsolo speelt. Als in een rij blikjes druppels vallen, kijkt het publiek omhoog. Lekt het in de concertzaal? Het vraagt spuurwerk, maar dan zie je bovenop een rek de rij flessen liggen. Met tuitjes waaraan touwtjes zijn bevestigd om de druppelsnelheid te regelen. Die druppels spetteren ritmisch in de blikjes en zo is alweer een ingenieus ritme-instrument uitgevonden.

Het samenspel van de vijf blazende dames en de zwerper die overal muziek uit tovert, is grappig. Karin Leutscher op fluit, Vicki Law's op hobo, Susan Brinkhof op fagot, Lies Moleenaar op hoorn en Cécile Rongen op klarinet bewegen zich in een organische choreografie losjes over het to-

neel. „Wat zal hij nu weer verzinnen?“, lijken ze zich af te vragen. Ogenschijnlijk improviserend haken ze in op de kakofonie van goocheltrucs met geluid en muziekinstrumenten van straatafval. En toch resulteert het in oorstrelende klassieke muziek die ook van een regulier orkest met louter traditionele instrumenten afkomstig zou kunnen zijn. Met de ogen dicht zou je niet vermoeden dat er een theateraal vormgegeven vuilnisbelt met musici in rafelige jaszjes op het toneel staat.

Tussendoor zet Costa de musicerende dames aan en uit met zijn afstandsbediening. Ook speelt hij zowel componist als dirigent. Met als *grande finale* een door hem gezongen meerstemmig koor dat zijn vriendinnen omzetten in harmonieuze blaasmuziek.

Het lijkt lastig om in zo'n muzikale rommeltocht de spanning vast te houden, want het zou gemakkelijk in een trukendoos kunnen ontaarden. Maar 'De verb(l)azing' verrast en verbaast van begin tot eind.

Anita Twaalfhoven